

Finalment, s'han celebrat les eleccions catalanes. Els resultats, amb algunes variacions respecte al 2003, no han aportat gaires modificacions. Les justes per obrir més els escenaris dels pactes possibles. Avui les claus del futur govern no les té un sol partit. Fins i tot, algunes opcions se situen fora de Catalunya, on el PSOE està emetent els resultats finals de les negociacions de Catalunya.

Artur Mas celebra la victòria en la passada nit electoral. Tot i així, els resultats obtinguts l'obligaran a negociar per optar a governar la Generalitat de Catalunya.

Moltes claus per a un sol pany

Vivim un moment de trucades, reunions creuades, secretes i públiques, de missatges i de gestos entre els principals partits catalans. L'objectiu: gestionar els resultats electorals del passat dimecres 1 de novembre i aconseguir constituir un govern estable a Catalunya. La condició que ha imposat l'electorat: que sigui una coalició l'única opció que pugui formar un govern estable.

La victòria electoral de CiU, aquesta vegada inapel·lable per als seus opositors, ja que ha estat en vots i escons, no comporta un marge prou ampli per formar un govern en solitari, sense estar a la mercè de les forces de l'oposició. I les formacions que van donar suport al tripartit tornen a sumar; això sí, PSC

i ERC han retrocedit en el seu suport electoral. 5 diputats els primers, 2 els segons. ICV, l'única formació que obertament defensava la reedició d'un tripartit, en canvi, ha ampliat el seu suport parlamentari en vots i en escons. 3 més.

Per tant, els resultats dels comicis de la setmana passada permeten fer les mateixes combinacions que les que es podien fer al 2003. Però la diferència és que, avui, les possibilitats reals de combinar són més obertes. CiU no porta vint-i-tres anys al poder, sinó que hi ha hagut un govern que va començar sent tripartit i que va acabar sent bipartit, després de l'expulsió d'ERC, per negar-se a donar suport a l'Estatut un cop passat per Madrid. El PP ja no té

majoria absoluta al Congrés de Diputats, sinó que governa el PSOE en minoria, amb una preferència clara d'entesa parlamentària per la federació nacionalista, per comptes dels republicans, aliats preferents durant la primera meitat de la legislatura de José Luis Rodríguez Zapatero.

Tot aquest context deixa més portes obertes. Inicialment s'ha parlat de tres hipòtesis bàsiques per a la formació d'un possible govern. De més nombrosa a menys en nombre de diputats al Parlament: un pacte entre CiU i PSC (48 més 37 escons), una reedició del tripartit (37, 21 més 12) o un pacte entre CiU i ERC (48 més 21). Hi ha hagut una quarta hipòtesi, però que queda gairebé descartada, i que, en tot cas,

millor adob per a l'entesa. Malgrat la prudència amb què s'expressen, alguns dirigents d'ambdues formacions ja han reconegut la dificultat d'un pacte d'aquesta naturalesa.

El PSC, a l'epicentre. CiU ha reconegut la voluntat de prioritzar un acord amb el PSC, en primera instància, amb l'objectiu de constituir "un govern fort que garanteixi un model de gestió eficaç i de progrés", en paraules del secretari general de la federació, Josep Antoni Duran i Lleida. Tot i això, mantenen que no es tancaran a cap altra fórmula. La primera entrevista que Artur Mas va mantenir va ser amb el primer secretari del PSC, José Montilla.

Per la seva banda, Esquerra també defensa, com han dit els principals dirigents, que "deixen totes les portes obertes". Però també és cert que es reconeix com a molt complicada la possibilitat d'acord amb CiU, de manera que a la formació independentista només li resten dues opcions: o reeditar un govern tripartit o restar a l'oposició.

Això situa el PSC a l'epicentre de la negociació, malgrat haver patit una ensopegada electoral prou greu, ja que està en disposició de decidir si vol afavorir la sociovergència o la reedició del tripartit.

Ara bé, precisament els resultats electorals magres dels socialistes no els faciliten la decisió. La reunió executiva del PSC de divendres passat va servir per analitzar i fixar les estratègies dels socialistes en aquest procés. Fruit d'aquesta trobada de la direcció, els socialistes van deixar clar que la seva primera opció era la reedició d'un acord amb ERC i ICV. Tot i això, tampoc no acabaven de descartar cap altra possibilitat.

De l'efecte Montilla a l'efecte Carod. D'acord, doncs, amb els primers indicis, tot fa pensar en la reedició del tripartit. ICV-EUiA ho defensa i ho ha defensat obertament sempre, el PSC declara que és la seva primera opció. ERC, per passiva, considera difícil tancar un pacte amb CiU. Però en canvi la possibilitat d'un acord entre CiU i PSC tampoc no la descarta ningú.

Sens dubte, un aspecte important és que el PSC té en contra la pressió del PSOE, que prefereix un govern amb

CiU, encara que comporti l'autoimmolació del candidat socialista, José Montilla, i una situació molt crítica per al PSC a les portes de les eleccions municipals, l'any vinent. Els socialistes espanyols temen el desgast polític que pot comportar-los la reedició del tripartit amb la presència de Josep-Lluís Carod-Rovira, un veritable papu per a alguns sectors mediàtics i polítics espanyols. Esquerra, per la seva part, ha deixat clar que no acceptarà imposicions del PSOE ni en la negociació, ni en el govern, tal com va passar en algunes de les crisis més greus del tripartit de la legislatura passada. Alhora, recorda que el PSC no pot plantejar segons quins relleus, tenint present que el candidat José Montilla no ha aconseguit mobilitzar ni de bon tros l'electorat que s'havia proposat.

Per tant, malgrat la predisposició inicial a la revalidació del tripartit, ens podem trobar en un procés de negociació en què el PSC no vulgui acceptar les condicions plantejades per ERC. Durant la campanya electoral, totes dues forces van deixar clar que, en cas de reeditar-se un tripartit, no seria amb les mateixes condicions. Montilla demanava menys "hipoteques" i Esquerra una definició més clara dels "mecanismes de poder". Això, més les pressions que pugui fer el PSOE des de Madrid per l'"efecte Carod", podria convertir-se en un escull i provocar que el PSC optés per explorar l'acord amb CiU, amb l'argument de no voler assumir la "radicalitat" de les demandes d'Esquerra. Un acord que, d'altra banda, compta amb la simpatia d'importants sectors econòmics de Catalunya.

Un dirigent polític i sindicalista de la IV República francesa, Guy Mollet, deia que "la coalició és l'art de portar la sabata dreta al peu esquerre, i evitant que et surtin durícies". Sens dubte, en la legislatura passada les durícies van arribar a fer caure el govern. Que això no torni a passar és l'objectiu que s'haurà de marcar la propera coalició que governi Catalunya. Potser aquest serà el primer pas per fer que molts ciutadans prenguin la determinació de reincorporar-se a la vida parlamentària.

Enric Rimbau

donaria un govern tenallat per les formacions de l'oposició.

Les reunions entre representants i líders dels diferents partits catalans van començar a final de la setmana passada. El fet és que, poques hores després dels comicis, ja es va veure que algunes opcions tenien més possibilitats de reeixir. Així com la clau de la negociació el 2003 la va tenir ERC —qui no recorda aquella imatge del dirigent republicà, Josep-Lluís Carod-Rovira, mostrant una clau en mà?—, avui, per a la formació de govern, n'hi ha diverses, i hauran de coincidir per acabar obrint el pany del govern.

Una de les possibilitats que té més dificultats per obrir porta —perquè ni la federació nacionalista ni els independentistes no se la plantegen com a primera opció— és la de l'anomenat per alguns "pacte nacional". Això és, un pacte entre CiU i ERC. El ressentiment entre aquestes formacions acumulat en les dues darreres legislatures no és el